"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହି ପାଠପଢ଼ା ବହୁତ ଶସ୍ତା ଏବଂ ସହଜ, ଏଠାରେ ଉଚ୍ଚପଦର ଆଧାର ଗରୀବ ବା ଧନବାନ ହେବା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ, ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ, ସେଥିପାଇଁ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ପୂରା ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାର ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଅତି ମିଠା ବ୍ୟବହାର କରିବେ । କାହା ସହିତ ମିତ୍ରତା, କାହା ସହିତ ଶତ୍ରୁତା ରଖିବା ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାର ଲକ୍ଷଣ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ହେଲା— ପିଲାମାନେ, ଅତି ମିଠା ହୁଅ । ଅଭ୍ୟାସ କର— ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରକୁ ଚଳାଉଛି । ଏବେ ମୋତେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ତୁ ପ୍ୟାର କା ସାଗର ହେଁ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କାହାର ମହିମା ଶୁଣିଲ ? ନିରାକରା ବେହଦର ପିତାଙ୍କର ମହିମା । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପିତା କୁହାଯାଏ । ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ମହିମା ଆମର ପିତାଙ୍କର, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେହି ଅବସ୍ଥା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପିତା କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତ ନୁହଁନ୍ତି । ସିଏ ତ ବେହଦର ପିତା ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଇଏ ଆମର ବେହଦର ମାତା-ପିତା, ପତି.... ଆଦି ସବୁ କିଛି ଅଟନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତୁମର ସେହିଭଳି ସ୍ଥାୟୀ ନିଶା ରହୁନାହିଁ । ବାରମ୍ବାର ପିଲାମାନେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଅତି ମିଠାରୁ ମିଠା ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ମନେ ପକାଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସେତିକି ମନେ ପକାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଭଗବାନ ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ କେହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ, କେହି ଗଣେଶ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କୁ ମାନୁଥିବେ ପୁଣି ବି ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ "ହେ ଭଗବାନ" ଶବ୍ଦ ହିଁ ବାହାରିବ । "ହେ ପରମାତ୍ମା" ଅକ୍ଷର ନିଶ୍ଚିତ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାରିବ । ଆତ୍ମା ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ଶରୀରଧାରୀ ଭକ୍ତମାନେ ଶରୀର ଧାରୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଏତେ ପିତାବ୍ରତା ଯାହାକି ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ଦୁଃଖ ଆସିଲେ ମୁଖରୁ ତୁରନ୍ତ ହେ ପରମାତ୍ମା ଶବ୍ଦ ବାହାରିଆସେ । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ସେହି ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମହତ୍ୱକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କର ମହତ୍ୱକୁ ଜାଣିଛ ଯେ ସିଏ ତ ଏବେ ଆମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା । ଆମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପାଠପଢ଼ା । ସେହି ସବୁ ଶାରୀରିକ ପାଠପଢ଼ା ତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅଛି । ଯଦି କାହାର ମନ ପାଠପଢ଼ାରେ ଲାଗୁନାହିଁ ତେବେ ପାଠପଢ଼ାକୁ ଛାଡି ବି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏହି ପାଠ ପଢିବାରେ ପଇସା ପତ୍ରର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଦୁନିଆର ସରକାର ମଧ୍ୟ ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ମାଗଣାରେ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥାଏ । ଏହା କିନ୍ତୁ ବହୁତ ସହଜ ଏବଂ ଶସ୍ତା ପାଠପଢ଼ା । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଇନ୍ସିଓରାନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ବୀମା ମଧ୍ୟ କରିଥାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ଇନ୍ସିଓର କରୁଛ । କହୁଛ ବାବା ଆପଣ ମୋତେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଏହାର ପ୍ରତିଦାନ (ପ୍ରାରବ୍ଧ) ଦେବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏପରି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ-- ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦିଅ । ଏହି କଥା ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ନିଜକୁ ଇନ୍ସିଓର କରୁଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏହି କଥା ସବୁବେଳେ କହି ଆସୁଛନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଫଳ ଦେଇଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ହୁଏ ତ କେହି ବି ସାଧୁ-ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବା ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧିବାଲା ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାବାଲା ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା କହିଥାଏ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ପୁଣି ବି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଫଳ ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ତେବେ ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଗରୀବମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେହି ହିସାବରେ ଜମା ହୋଇଥାଏ । ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଜମା କରିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଗରୀବ ଯଦି ଏକଟଙ୍କା ଜମା କରିବ ଏବଂ ଧନୀ ୫ ହଜାର ଜମା କରିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଉଭୟଙ୍କୁ ସମାନ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିବ । ସେଥିପାଇଁ ଗରୀବମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ସହଜ କାରଣ କୌଣସି ଫିସ୍ (ଦେୟ) ଦେବାପାଇଁ ପଡେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଗରୀବ ହୁଅନ୍ତୁ କି ଧନୀ ଉଭୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାର ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ସବୁ କିଛି ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଗରିବ ଯଦି ଭଲ ପଢିବେ ତେବେ ତାଙ୍କର ପଦ ଧନୀ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ରୋଜଗାର, ତା' ସହିତ ବହୁତ ଶସ୍ତା ଏବଂ ସହଜ ମଧ୍ୟ । କେବଳ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକୁ କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେହି ବି ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ବେଅନ୍ତ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜ

ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଓଲଟ ବୃକ୍ଷ । ପୁଣି ବି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିନାହୁଁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ତ ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଇ ପାରିବେ, ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସବୁକିଛି ତୁମମାନଙ୍କର ପାଠପଢିବା ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଏହି କଥା ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ତ ନୁହଁନ୍ତି । କେହି ବଡ ନଦୀ, କେହି ଛୋଟ ନଦୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ପଢୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଇଏ ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସାରା ବିଶ୍ୱର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କାହା ପାଇଁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଇଏ ବିଚରା ପରବଶ ଅଟେ କାରଣ ମାୟାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ନିଜର ଓଲଟା ମତ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତ ଭଗବାନଉବାଚ ଅଛି ନା । ଯାହା ଆଧାରରେ ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବୀ ଦେବତା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବ ନଚେତ୍ ବାବା ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଏହାଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ, ଏହି କଥା ତ ବୁଝୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ ୟାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଆସି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି— ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ବଡ କଷ୍ଟକର । ଯେତେବେଳେ ଏହି କଥା ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ ଲେଖିକରି ଦେବେ ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ସେହି ଲେଖାକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ଦରକାର । ସେତେବେଳେ ବୁଝିବେ ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଠିକ୍ କଥା । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା ସବୁ ବୁଝି ଆସିଥିଲି ତାହା ସବୁ ଭୁଲ । ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି ସେ ତ ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭାରତକୁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ସଂଗମଯୁଗରେ ବେହଦର ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସଂଗମଯୁଗରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ମିଳିଥିଲା, ଏବେ ମିଳୁଛି-- ଏହି କଥା ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସି ବି.କେଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଏହିଭଳି ଲେଖିକରି ଦେବେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଇପାରିବ-- ତୁମେ କାହା ପାଖକୁ ଆସିଛ, କ'ଣ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ ?

ତେବେ ଈଶ୍ୱର ତ ନିରାକାର ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ରୂପକୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ବ୍ରହ୍ମତତ୍ୱ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି— ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପ । ଏହି କଥା ଆଉ କାହା ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି-ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ତାରା ଚମକୁଛି । ତାହା ଏକ ଛୋଟିଆ ଜିନିଷ । ତେବେ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର ପାର୍ଟଧାରୀ କିଏ ? ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଭିତରେ କିପରି ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି! ଏହି ସବୁ କଥାରେ ଯେତେବେଳେ କେହି ଗଭୀର ଭାବରେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଚାହିଁବେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ— ତୁମର ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ସାରିଛି, ସେହି ସମସ୍ତ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ସୁପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି, ଯାହାକି ପୁଣି ସମୟ ଅନୁସାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି । ଏହି କଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ କାରଣ ଏହାକୁ କେହି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାଟକ । ଆତ୍ମାରେ କିପରି ପାର୍ଟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ସେକଥା ଶୁଣିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୁଁ ଆତ୍ମା କଥା କହୁଛି, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଉଛି । ଏହି ସବୁ ପାର୍ଟ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି, ଯାହାକି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଦୁର୍ବଳ ବୁଦ୍ଧିବାଲା କେବେ ବି ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ— ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାର୍ଟ କରୁଛି, ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ଚିନ୍ତନ ସର୍ବଦା ଚାଲୁରହିବ ସେତେବେଳେ କୁହାଯିବ ଇଏ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାହାସ ଦରକାର । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ବାଡି (ସାହାରା) ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସଜନୀ (ପ୍ରେମୀକା)ମାନେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ, ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତୁମେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ନାମ ଶୁଣିନାହଁ ? ଏବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନାର କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏକୁଟିଆ ବ୍ରହ୍ମା ତ ସ୍ଥାପନା କରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କ ସାଥୀରେ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ଥିବେ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କେହି ଥିବେ । ଯିଏକି ୟାଙ୍କୁ ଶିଖାଇଥିବେ । ୟାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ) ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି, ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ସାର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣର ସାର କଥା ଶୁଣାଉନାହାଁନ୍ତି କାରଣ ସିଏ ଶିଖିବେ କେଉଁଠୁ ? ତାଙ୍କର କେହି ପିତା ବା ଗୁରୁ ତ ଥିବେ ନା । ପ୍ରଜାପିତା ତ ନିଶ୍ଚିତ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ଏହି ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଥିବେ, ତେବେ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ରଚନା କର୍ତ୍ତା । ତାଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତ ପରମପତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆସି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର କଳଷ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାର ସବୁ କିଛି ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିବା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତୁମେ ଇନ୍ସିଓର (ସ୍ଥୂଳଧନକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଲଗାଇବା) କର କି ନ କର ଏହା ତୁମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଇନ୍ସିଓର କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ହେଉଛନ୍ତି କାରଣ ସିଏ ଇନ୍ସିଓରେନ୍ସ ମ୍ୟାଗନେଟ୍ ଅଟନ୍ତି, (ଯିଏ ବୀମା ରାଶିକୁ ଫେରସ୍ତ କରନ୍ତି) ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏବଂ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ । ବାବାଙ୍କୁ ତ

ସବୁ ଆତ୍ମା ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି— ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କର । ବାବା ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବେ— ହୁଏତ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ କିମ୍ବା ସୁଖଧାମକୁ ପଠାଇଦେବେ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର ଅଛି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ସେହିମାନେ ହିଁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବେ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସୁଖଧାମର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏଥିରେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ବାବା ମିଠାରୁ ମିଠା, ସେହିପରି ତାଙ୍କର ରଚନା (ସ୍ୱର୍ଗ) ମଧ୍ୟ ମିଠାରୁ ମିଠା (ଅତି ମିଠା) । ସ୍ୱର୍ଗ କେତେ ମିଠା! ସ୍ୱର୍ଗର ନାମକୁ ତ ସମସ୍ତେ ମୁଖରେ ଭଜୁଛନ୍ତି ନା । କେହି ଯଦି ମରିଯାଉଛି ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହୋଇଗଲା । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନର୍କରେ ଥିଲା, ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ପ୍ରକୃତରେ କେହି ଯାଉନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଲେଖିବା ଦରକାର— ନିଶ୍ଚିତ ନର୍କରେ ଥିଲା ନା । ଏହା ତ ନର୍କ ଦୁନିଆ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଡକାଇ ପିଣ୍ଡ, ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଆଦି ଖୁଆଇବା ପାଇଁ କାହିଁକି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ନା । ପିତ୍ରକୁ ଡାକିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାକୁ ଡାକିବା । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସମସ୍ତ ପିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛ । ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ଆସି ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ଗୁପ୍ତସେନା, ଶିବଶକ୍ତି । ଶିବ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଶକ୍ତିମାନେ ହେଉଛ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ମିଳିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତି ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଦେଖାଉଛ । ତୁମର ହେଲା ଯୋଗବଳ । ଯୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ଆତ୍ମାରେ ଶକ୍ତି ଭରିଯାଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମମ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ଖଡ୍ଗ ସବୁଠାରୁ ତୀକ୍ଷଣ । ଏହା କୌଣସି ସ୍ଥୂଳ କଟୁରୀ ବା ଖଣ୍ଡା ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ମୋ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନର ଶଙ୍ଖ ଧ୍ୱନୀ କରିବାର ବହୁତ ଶକ୍ତି ରହିଛି । ମୁଁ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନୀ କରିପାରିବି । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଶଙ୍ଖ ଧ୍ୱନୀ କରିପାରିବି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ଶଙ୍ଖ ଧ୍ୱନୀ କରୁଥିବା ସନ୍ତାନ ମୋର ଅତିପ୍ରିୟ । ମୋର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଦେବ ନା । ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ବୋଲି କହିବା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ହେଲା ନା । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କିଛି ବି କହିବାର ନାହିଁ, ଭିତରେ ଭିତରେ ଭାବିବା ପାଇଁ ହେବ— ବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏବେ ଫେରିବା ପାଇଁ ହେବ ତେଣୁ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଭଗବାନୁବାଚ— ମନମନାଭବ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ନିରାକାର ହୋଇଥିବେ ନା । ସାକାର ଦେହଧାରୀ କିପରି କହିବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ? ନିରାକାର ହିଁ କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ତୁମର ପିତା । ଯଦି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମର ଅନ୍ତିମ ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗତି (ଜନ୍ମ) ହେବ । କୃଷ୍ଣ ତ ଏପରି କହିପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କହୁଛ ଯେ ହେ ଜୀବାତ୍ମା ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମୋ ପାଖକୁ ହିଁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଭଲ ଭାବରେ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରକୁ ଚଳାଉଛି । ଏବେ ମୋତେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଚାଲିବା-ବୁଲିବା, ଉଠିବା ବସିବା ସମୟରେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଯେଉଁମାନେ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜର ପଦକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ତ ବହୁତ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଗୋଟିଏ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା— କେତେ ମିଠା, କେତେ ପ୍ୟାରା (ସୁନ୍ଦର), ଶିବଭୋଳା ଭଗବାନ୍ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭୋଳା (ସରଳ ଏବଂ ନିଷ୍କପଟ) ଅଟ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅତି ସୁନ୍ଦର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଆଉ କେହି ଏଭଳି ସଉଦା ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଏତେ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ଆତ୍ମାମାନେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତା' ସହିତ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲେପ ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତ ପ୍ରଭାବରୁ ମୁକ୍ତ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା କେବେ ପତିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ, ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ କେବେହେଲେ ଖାଦ (ଅପବିତ୍ରତା) ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ତ ଖାଦ ନିଶ୍ଚିତ ମିଶିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ସତୋ, ରଜୋ, ତମୋ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତେବେ ଏହି ସବୁ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ କାହା ସହିତ ଶତ୍ରୁତା, କାହା ସହିତ ମିତ୍ରତା ରଖିବ । ବାକି ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଏଇଠି ରହି କାହାଠାରୁ ସେବା ବା ସହଯୋଗ ନେବା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ କଥା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ମରଣ କରି ନିଜେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ସାହାରା ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିଜର ସବୁ କିଛି ଇନ୍ସିଓର ଅର୍ଥାତ୍ ବୀମା କରିବାକୁ ହେବ । ତା ସହିତ ଜ୍ଞାନର ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନୀ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦୁଃଖୀ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜର ହିସାବ-କିତାବକୁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ଚୁକ୍ତ କରି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯଦି କେବେ କେହି କିଛି କଥା କହୁଛି ତେବେ ସେଥିରେ ତୁରନ୍ତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ, ପ୍ରଥମେ ସ୍ପଷ୍ଟ କର ବା ଯାଞ୍ଚ କର ଯେ କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ, ଯଦି ତୁମର ଦୋଷ ନାହିଁ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଯାଅ । ଏହି କଥା ତୁମର ସ୍ମୃତିରେ ରହୁ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହିଠାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହେବାର ଅଛି । ଧର୍ମରାଜପୁରୀର ଦଣ୍ଡରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବିଚଳିତ ହୁଅ ନାହିଁ, ଖୁସି ଖୁସିରେ ପୁରୁଣା ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କର । ଏଥିରେ ତୁମର ଉନ୍ନତି ହିଁ ହେଉଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- "ବାବା ହିଁ ସଂସାର" ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ହିଁ ସହଜଯୋଗ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****